

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/11/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122207610
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8122207610.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobkyne T. L., rod. W., nar. XX.XX.XXXX bytom V. XXX/XX, XXX XX U., právne zastúpená JUDr. Danielom Tarbajom, advokátom so sídlom Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, IČO: 53 450 345, proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava IČO: 35 724 803, právne zastúpený Remedium Legal, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, o odvolaní žalovaného a o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Prešov, č.k. 29Csp/127/2022-50, zo dňa 09. december 2022, takto jednohlasne

rozhodol:

Zrušuje uznesenie a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

- Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým uznesením rozhodol (cit.):
  - „Konanie zastavuje.
  - Nárok na náhradu trov konania stranám sporu nepriznáva.“
- Rozhodnutie právne odôvodnil § 161, § 230 a § 256 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).
- Vychádzal zo zistenia, že žalovaný sa pôvodne žalobou doručenu súdu dňa 24.02.2022 domáhal, aby súd zaviazal žalobkyňu na zaplatenie 182,38 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 15.07.2021 do zaplatenia titulom nesplateného spotrebiteľského úveru. Následne krátko pred termínom verejného vyhlásenia rozhodnutia žalobkyňa súdu prvej inštancie doručila podanie označené ako vzájomná žaloba, ktorým sa domáhala určenia, že úver z úverovej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov.
- Súd prvej inštancie rozsudkom, č.k 29Csp/29/2022-76, zo dňa 20.06.2022 výrokom I. vzájomnú žalobu vylúčil na samostatné konanie, výrokom II. žalobu žalovaného zamietol a výrokom III. priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že právny predchodca žalovaného nepreukázal splnenie podmienok vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru v zmysle § 565 a postupom podľa §53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie zamietol žalobu žalovaného pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalovaného, pričom konštatoval, že právny predchodca žalovaného pred poskytnutím úveru žalobkyni si nesplnil svoju povinnosť odbornej starostlivosti predpokladanú ust. § 7 ods. 1, ods. 19-21 zákona č. 129/2010 Z.z. zákon o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“).
- V odôvodnení napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o posúdení otázky bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru, ktorá bola predmetom vzájomnej žaloby vylúčenej rozsudkom vydanom v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov, sp. zn. 29Csp/29/2022, na samostatné konanie, uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie v konaní o žalobe na plnenie vedeného pod sp. zn. 29Csp/29/2022 právoplatne vyriešil otázku bezúročnosti a bezpoplatkovosti je vylúčené, aby uvedenú otázku posudzoval opätovne v samostatnom konaní. Vychádzal najmä zo súdnej praxe, odborných publikácií, ktoré sa zhodujú v názore, že právoplatným rozsudkom súdu ukladajúcim

povinnosť sa pre adresátov účinkom záväznosti tohto rozhodnutia zakladá prekážka právoplatne rozhodnutej veci. Zároveň uviedol, že prekážka veci právoplatne rozhodnutej, bráni opätovnému prejednaní veci, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté. Zdôraznil, že záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia spôsobuje tzv. prekážku právoplatnej a rozhodnutej veci. V tejto súvislosti poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu R110/2003, ktorý je podľa názoru súdu prvej inštancie aplikovateľný aj pre predmetné súdne konanie, z ktorého vyplýva, že právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku veci rozsúdenej pre konanie o žalobe na určenie, či tu právo je alebo nie je, vychádzajúcej z rovnakého skutkového základu. Na základe vyššie uvedených skutočností tak konanie pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci v konaní vedenom pod sp. zn. 29Csp/29/2022 zastavil.

6. O trovách konania rozhodol podľa § 256 CSP, tak že nárok na náhradu trov konania stranám nepriznal, keďže dôvodom zastavenia konania bol nedostatok procesnej podmienky.

7. Proti výroku II. uznesenia podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktoré odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP. Namietal, že súd nesprávne vyhodnotil dôvody zastavenia konania, ak neprípísal žalobcovi žiadne zavinenie za vzniknutý stav. V tejto súvislosti uviedol, že žalobca zodpovedá za zastavenie konania, pričom zdôraznil, že práve žalobca inicioval konanie pred všeobecným súdom s tým, že práve on nesie výlučnú zodpovednosť za výsledok. Ďalej uviedol, že žalobca bol v konaní zastúpený kvalifikovaným advokátom, pričom musel byť zo strany advokáta poučený o prípadnom negatívnom výsledku súdneho konania. V tomto kontexte s akcentom na zásadu úspechu, ktorá je jednou zo zásad, ktoré sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania uplatňuje. S dôrazom na spomenutú zásadu uviedol, že zastavenie konania, ako aj zamietnutie žaloby predstavuje jeho úspech, a preto nevidí dôvod na nepriznanie náhrady trov konania. Poukázala na zmysle a účel náhrady trov konania pred všeobecnými súdmi, pričom uviedol, že výnimky z pravidla náhrady trov konania sú stanovené zákonom, a to za splnenia všetkých ustanovených podmienok, pričom takou výnimkou je napr. výnimočné nepriznanie náhrady trov konania v zmysle ust. § 257 CSP. V tomto prípade však súd výnimku stanovenú predmetným ustanovením neaplikoval. Vzhľadom na vyššie uvedené tak žiadal odvolací súd, aby žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, resp. aby odvolací súd v napadnutej časti vec zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Proti uzneseniu podala v celom rozsahu v zákonnej lehote odvolanie aj žalobkyňa, ktoré odôvodnila ust. § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP. Namietala, že v predmetnom prípade to bol práve súd prvej inštancie, ktorý vec vylúčil v konaní, sp.zn. 29Csp/29/2022, na samostatné konanie, hoci už v danom konaní mohol a mal rozhodnúť o nároku žalobkyne, a teda o jej argumentácii, ktorá smerovala k vysloveniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Ďalej uviedla, že práve súd s účastníkmi procesne konal, keď voči ním vykonával procesné úkony, a taktiež stanovil aj termín pojednávania. Vo vzťahu k prekážke „res iudicata“ uviedla, že odôvodnenie iného súdneho rozhodnutia ešte nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci, pričom uviedla, že iba výrok súdneho rozhodnutia nadobúda právoplatnosť. V tejto súvislosti poukázala na skutočnosť, že úver nebol výrokom súdneho rozhodnutia určený ako bezúročný a bez poplatkov, a teda súd prvej inštancie je v danom konaní povinný túto otázku riešiť, a to najmä za tým účelom aby bolo možné zabezpečiť stav právnej istoty žalobkyne. Zároveň uviedla, že súd prvej inštancie prioritne žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalovanej, a teda stav právnej istoty žalobkyne v tomto konaní bude zachovaný len právoplatným judikovaním bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vo výroku rozsudku. Vzhľadom na vyššie uvedené tak žiadala, aby odvolací súd zmenil uznesenie Okresného súdu Prešov zo dňa 09.12.2022 tak, že určuje, že úver zo Zmluvy je bezúročný a bez poplatkov a priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100 %, resp. aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý vo svojom vyjadrení odkázal na svoje predchádzajúce tvrdenia, ktorých sa pridržiaval. Ďalej uviedol, že napadnuté uznesenie považuje za vecne správne čo do výroku o zastavení konania, pričom zdôraznil, že ak súd o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru už rozhodoval v predchádzajúcej žalobe o plnenie, potom nie je možné v tomto konaní opätovne túto otázku posudzovať, nakoľko je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci. Vo svojom vyjadrení poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorých obsahom bolo posúdenie otázky res iudicata v konaniach prebiehajúcich pred súdmi nižšej inštancie, čo spôsobilo, že tieto konania trpeli vadou zmätočnosti. V týchto rozhodnutiach odkazovali na stanovisko R 2/2016 Najvyššieho súdu SR, pričom s ohľadom na uvedené rozhodnutia považoval žalovaný uznesenie vo výroku I za vecne správne. Ďalej uviedol, že v rozhodnutiach uvedených vo vyjadrení k odvolaniu konajúce súdy posudzovali prekážku res iudicata skrz platobný rozkaz, avšak poukázal na to, že

predmetné rozhodnutia platia o to viac pokiaľ sa jedná o rozsudok vo veci samej. Zopakoval, že otázka posúdenia bezúročnosti a bezplatkovosti spotrebiteľského úveru bola ex offo posudzovaná v predchádzajúcom konaní, čo súd vo svojom rozsudku náležite odôvodnil, a teda táto otázka už bola právoplatne rozhodnutá a nemôže sa o nej viesť ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie čo do výroku o zastavení konania ako vecne správne potvrdil, pričom vo vzťahu k trovám zotrval na svojom podanom odvolaní.

10. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 zákona č.160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie znemožňujúceho strane aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, nesprávnym rozhodnutím vo veci a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

13. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k výroku ktorým konanie zastavil, keďže odvolaním žalobkyne bolo rozhodnutie napadnuté v celom rozsahu, pričom odvolací súd posúdil aj správnosť výroku o trovách konania, keďže odvolaním žalobkyne a žalovaného bol napadnutý aj výrok o trovách konania. V tomto kontexte je potrebné posúdenie nároku žalobkyne a žalovaného na náhradu trov konania vzhľadom na výsledok sporu a postoj sporových strán k veci.

14. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že porušením práva na spravodlivý súdny proces sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany sporu, ktoré jej poskytujú predpisy upravujúce civilný proces. O procesnú vadu, ktorá má za následok nesprávny procesný postup v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Posudzujúc obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd dospel k záveru, že námietka týkajúca sa nepreskúmateľnosti prvoinštančného rozsudku z dôvodu nedostatočného odôvodnenia v tomto prípade nebola naplnená.

15. Žalobkyňa namietala i nepreskúmateľnosť rozsudku, čo podľa nej zakladá inú vadu konania. Tu odvolací súd uvádza, že prípadnú nepreskúmateľnosť rozsudku možno subsumovať iba pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. - porušenie práva na spravodlivý proces, a nie pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. - inú vadu, za ktorú sa považuje procesná vada, ktorá nie je subsumovateľná pod ostatné odvolacie dôvody, pokiaľ mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovanie manudukačnej povinnosti súdu, vykonanie nezákonne získaného dôkazu, porušenie povinnosti viazanosti súdu iným rozhodnutím), pričom jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, nie zmatečnosť súdneho rozhodnutia.

16. Vo vzťahu k námietke, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci odvolací súd zdôrazňuje, že pod právnym posúdením treba rozumieť činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových tvrdení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce správny právny predpis použil, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne závery (viď napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. Cdo 7/2010). Odvolací súd zistil, že došlo k naplneniu tejto námietky a to vo vzťahu k posúdeniu otázky právoplatne rozhodutej veci (res iudicata), a taktiež vo vzťahu k otázke o nároku na náhradu trov konania.

17. Žalobkyňa v podanom odvolaní namietala, že v preskúmvanej veci neexistuje námietka právoplatne rozhodnutej veci, teda prekážka *res iudicata*. Teória procesného práva rozlišuje procesné podmienky konania do nasledovných skupín, t.j. vecné procesné podmienky (žaloba, splnenie poplatkovej povinnosti), podmienky na strane súdu (právomoc a príslušnosť), podmienky na strane strán sporu (procesná spôsobilosť a procesná subjektivita) a tzv. negatívne procesné podmienky, kde je zaradená prekážka právoplatne rozhodnutej veci, tzv. *res iudicata* a prekážka začatej veci, t.j. *litispendencia*. Súd skúma existenciu procesných podmienok kedykoľvek z úradnej povinnosti počas celého konania, pričom zákon v niektorých prípadoch ustanovuje okamih kedy ich má súd skúmať. Súd môže za konania zistiť, že sa v konaní vyskytol nedostatok niektorej z podmienok, za existencie ktorej môže vo veci konať, pričom je potrebné rozlíšiť, či sa jedná o odstrániteľný alebo neodstrániteľný nedostatok. Ak ide o odstrániteľný nedostatok, súd za týmto účelom pristúpi k vhodnému opatreniu, aby mohol vo veci ďalej konať a rozhodnúť. Avšak v konaní sa môžu vyskytnúť aj také nedostatky, ktoré odstrániť nemožno. Sú nimi napr. nedostatok právomoci súdu na konanie vo veci, nedostatok procesnej subjektivity, či prekážka začatého konania alebo prekážka právoplatne rozhodnutej veci. Ak sa konkrétny nedostatok procesnej podmienky nepodarí odstrániť súd konanie zastaví.

18. V podanom odvolaní žalobkyňa namietala, že v prejednávanej veci neexistuje prekážka právoplatne rozhodnutej veci, keďže s odkazom na ust. § 11 ods. 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch uviedla, že spotrebiteľ má vždy právo žiadať, aby súd posúdil, či je úver bezúročný a bez poplatkov výkonom rozsudku. Zároveň uviedla, že odôvodnenie iného súdneho rozhodnutia nemôže zakladať prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Mala za to, že iba výrok nadobúda právoplatnosť, a teda prejudiciálne posúdená otázka netvorí prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

19. Prekážka veci rozhodnutej (*res iudicata*) patrí k tzv. negatívnym procesným podmienkam a jej existencia v každom štádiu konania musí viesť k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva vtedy, ak má byť v novom konaní prejednávaná tá istá vec, o ktorej sa právoplatne rozhodlo. Zároveň prekážka právoplatne rozhodnutej veci je procesným vyjadrením ústavnoprávnej zásady *ne bis in idem*. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený. Zároveň totožnosť predmetu sporu je daná aj tým, ak sa konanie týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov. Pritom je právne irelevantné, či tieto osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie. Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne.

20. V danom prípade žalobkyňa svojim vyjadrením označeným ako vzájomná žaloba žiadala, aby súd rozhodol o tom, či spotrebiteľský úver obsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda či ho možno považovať za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie v konaní rozhodol o zamietnutí žaloby, pričom vzájomnú žalobu vylúčil na samostatné konanie. V danom prípade súd v prvom rade skúmal, či zo strany žalovaného došlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti predmetného úveru. Súd dospel k záveru, že žalovaný nebol aktívne vecne legitimovaným a na základe uvedeného danú žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie zamietol. Následne sa zaoberal aj námietkami žalobkyne vo vzťahu k posúdeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, pričom uviedol, že vzhľadom na nesplnenie povinnosti odbornej starostlivosti zo strany právneho predchodcu žalovaného ohľadom skúmania schopnosti splácať úver je daný úver nutné posúdiť ako bezúročný. Otázkou bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru sa zaoberal najmä v súvislosti s námietkou žalovanej, pričom primárne žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie. Odvolací súd má za to, že v danom prípade v súvislosti so zachovaním práva na spravodlivý proces a právnu istotu účastníkov konania je potrebné, aby sa súd prvej inštancie opätovne zaoberal posúdením námietky existencie prekážky právoplatne rozhodnutej veci v predmetnom konaní. Súd prvej inštancie v rámci rozhodnutia vyčlenil žalobkyňou namietaný nárok o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru na samostatné konanie, a teda žalobkyňa mala právo domáhať sa autoritatívneho vyslovenia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru súdom prvej inštancie. V tejto súvislosti žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie na strane žalovaného, t.j. na základe absencie splnenie procesných podmienok, ktorým sa nezakladá prekážka *res iudicata*. K uvedenému možno poukázať na uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 209/2014-33 zo dňa 07.05.2014, ktorý v bode 27. odôvodnenia uznesenia uvádza, že

„napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov majú povahu procesných rozhodnutí, ktoré nezakladajú prekážku rozhodnutej veci (res iudicata).“

21. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením vo vzťahu k otázke náhrady trov konania odvolací súd zdôrazňuje, že v sporových konaniach platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci v zmysle ust. § 255 CSP, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Táto zásada je nasledovne doplnená zásadou procesnej zodpovednosti. Následne ust. § 257 CSP dopĺňa pravidlá rozhodovania o náhrade trov konania, keď vo svojom zákonomnom znení uvádza, že výnimočne súd rozhodne o nepriznaní náhrady trov konania, s to vtedy ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa pri rozhodovaní o náhrade trov konania treba prihliadnuť v prvom rade na majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery všetkých účastníkov konania, pričom v takomto prípade treba vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Súd prvej inštancie v zmysle ust. § 256 CSP nárok na náhradu trov konania stranám nepriznal, keďže dôvodom zastavenia konania bol nedostatok procesnej podmienky. V tomto kontexte odvolací súd poukazuje na to, že po zrušení veci v merite bolo dôvodné zrušiť i súvisiaci výrok o trovách konania.

22. Na základe vyššie uvedených skutočností preto odvolací súd v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a postupom podľa § 391 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

23. Úlohou súdu prvej inštancie bude preto znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom a posúdiť vec meritórne, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2, 3 CSP aj náležite odôvodní.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).